

Kněžský den

V úterý 14. června se koná v Českých Budějovicích kněžský den, jehož se zúčastní duchovní z celé naší diecéze. Z tohoto důvodu bohužel nebude mše sv. v Rožmitále ani v tento den. Intence bude odsloužena v Č. Budějovicích.

Akce pro děti

V sobotu 18. června pořádá naše farnost akci „Putování za pokladem“ pro děti. Před začátkem bude pro děti sloužena od 15.30 hod. mše sv. v kostele ve Starém Rožmitále a pak děti vyrazí na pochod plný nástrah a dobrodružství. Podrobnosti o trase budou oznámeny až těsně před začátkem pátrání, aby záškodníci nemohli poklad ukrást. Po úspěšném nalezení pokladu a návratu bude ještě následovat táborák na faře, jímž oslavíme předčasně konec školního roku. Na posezení u ohně jsou zváni i rodiče. Špekáčky si smí každý přinést vlastní. V městském kostele v tento den mše sv. nebude.

Přednáška České křesťanské akademie

Poslední beseda Křesťanské akademie v tomto školním roce se koná též v sobotu 18. června od 18.30 hod. v Brdském památníku. Na téma: „Živá farnost“ o zkušenostech, potížích a radostech dobříšské farnosti budeme hovořit s otcem Stanislavem Górou, Ivo Salcmanem a dalšími farníky po letech snažení a budování Pastoračního centra sv. Tomáše.

Úmysly mší svatých od 6. do 19. června 2005

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V: Pá 17.00 hod.

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 6.6.	mše sv. není	Po 13.6.	mše sv. není
Út 7.6. M	Za ě Jiřinu Janouškovou a jejího bratra Zdeňka	Út 14.6. Č. B.	mše mimořádně sv. není kněžský den Intence za Marii Dolejšovou, manžela a dceru bude odsloužena v Č. Budějovicích
St 8.6. M	Za Josefa Šťástku a manželku	St 15.6. M	Za ě Václava Jeníčka, rodiče a sourozence
Čt 9.6. m 8.00 !	Za rodiče Falisovy, zetě Tibora a celou rodinu	Čt 16.6. m 8.00 !	Za Antonína Jarábka
Pá 10.6. V M	Na dobrý úmysl Za rodinu Kozákovu a Korejškovu	Pá 17.6. V M	Na dobrý úmysl Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a d. v. o.
So 11.6. Křemešník	Mše sv. mimořádně není - farní zájezd. Intence za Františka Plassa a rodinu Plassovu bude odsloužena na Křemešníku	So 18.6. R 16.30 !	Za Ludvíka Brožka
Ne 12.6. R	Za farnosti	Ne 19.6. R	Za Františku a Josefa Drechslerovy

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 15.6. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 11 Ročník II

5. června 2005

O dokonalé modlitbě

Jednou z našich nejčastějších potíží při modlitbě je nesoustředěnost a roztržitost. Mnozí lidé to dokonce považují za hřích a jiné to od modlitby odrazuje. Zápasíme s tím asi všichni. Proto mne velice potěšila slova Davida Torkingtona, která si zde dovoluji odcitovat:

„Modli se tak, jak umíš, ne, jak neumíš... Důležité však je, abyste používali takový způsob modlitby, který vám pomáhá nejlépe. Způsoby, metody a techniky modlitby jsou pouze prostředky k cíli. Ve skutečnosti jsou jen oporou, která pomáhá udržet naše srdce a mysl pozvednuté a otevřené Bohu. Jsou to nástroje k tomuto cíli a jako takové by se měly používat. Neexistují dokonalé metody, pouze různé prostředky pro různé lidi v různých obdobích jejich duchovní cesty.

Buďte si jisti, že nikdy nenaleznete žádnou modlitební metodu vytvořenou člověkem, která naprosto zničí všechna rozptýlení, která na nás dotírají v našich nejlepších okamžicích. Ve skutečnosti se bez nich nemůžete modlit. Víte, pokud někdy zjistíte, že rozptýlující myšlenky úplně zmizely, pak jste buď usnuli nebo jste byli přeneseni do vytržení! Pokud jste usnuli, pak se nemodlíte, neboť nic neděláte, a pokud jste v extázi, pak se také skutečně nemodlíte, protože všechno dělá Bůh. Místo, kde se děje naše modlitba, je mezi spánkem a extází, kde se stále cvičíme v pokání, když se opakovaně obracíme zpět k Bohu vzdor rozptylování, které se nás snaží odvést jinam.

Modlitba je místem, kde se cvičíme v nesobeckém dávání, jež je srdcem a duší veškeré modlitby, až do chvíle, kdy je lidské milování, pod vlivem božského, přivedeno k dokonalosti.“

upravil P. Ivo Prokop

UPOZORNĚNÍ

Rád bych milé čtenářky a čtenáře farního zpravodaje upozornil na zajímavé knihy nakladatelství Návrat domů. Ačkoliv to není nakladatelství katolické, vydává velice potřebnou duchovní literaturu. Většinou jsou to překlady úspěšných titulů z anglosaských zemí. Nejde o nějaké spletité teologické spisy či zbožnou nudu, ale o knihy pro každodenní křesťanský život. Knihy jsou obvykle napsány velice živě, s vtipem a opravdu pro praktickou potřebu věřícího člověka, chodícího do zaměstnání, žijícího v rodině a tudíž neoplývajícího volným časem, který by si ovšem rád přečetl něco pro povzbuzení duše. Lépe než o knihách hovořit, je knihy číst. A tak jsem zakoupil několik knih z „Návratu“ pro oživení do naší farní knihovničky. Pokud se vám budou líbit, mohu objednat další a také je pro vás mohu zajistit do vaší domácí knihovny.

Dokážete říci, co máte na mysli, a porozumět tomu, co slyšíte?

Závažným problémem v mezilidských vztazích a zvláště v manželství je porucha komunikace. Oba partneři se snaží druhému sdělit, co ve vztahu chtějí nebo potřebují, a vůbec si neuvědomují, že mluví jazykem, kterému ten druhý nerozumí. Následkem zklamání se pak partneři v obraně proti sobě navzájem naježí a začnou se chovat obezřetně. Přestanou se jeden druhému svěřovat, vyroste mezi nimi zeď a citově se ze vztahu stáhnou. Nedokáží spolu mluvit bez obviňování a tak si přestanou naslouchat. Možná, že se pak přátelé odcizí, jeden z manželů odejde, ale i když oba zůstanou, žijí spolu v citovém rozvodu.

Komunikace je životní mízou každého vztahu. Jednou z nejdůležitějších dovedností, jimž se můžete naučit, je mluvit tak, aby váš partner poslouchal a naslouchat tak, aby váš partner mluvil! „Prostě se spolu nedomluvíme“ je častý důvod manželského rozpadu. Mnozí všímaví lidé se pokusili stanovit pravidla úspěšné komunikace. Několik si jich zde můžeme uvést:

a) Používejte výroky začínající slůvkem „já“, nikoli „ty“

Když vás partner rozčílí nebo se cítíte ukřivdění, je přirozeným sklonem zaútočit - „štveš mne“ apod. A potom obvykle následuje protitvrzení typu „ty zase...“ Přejdeme od „udělal jsi něco špatného“ k tvrzení „jsi špatný“. Výroky v první osobě nevyvolávají obranné reakce, protože nevyjadřují, jak je váš partner špatný. Když napadnete city svého partnera, nepřinesete to žádný užitek. Místo: „Ty jsi stále tak nepozorný. Jak jsi mohl zapomenout na dnešní společnou večeři“ řekněte: „Když zapomínáš na věci, které si spolu naplánujeme, tak se mě to dotkne.“

b) Procvičujte reflexivní naslouchání

Bůh nám dal dvě uši a jedna ústa a tento poměr by nám měl něco napovědět: Dobrá komunikace se z 98% skládá z naslouchání. Je rozdíl mezi „slyšet“ a „naslouchat“. Slyšení je pasivní činnost, naslouchání je, že aktivně reagují na sdělení tím, že o něm přemýšlí a zrcadlí zpět k člověku, který je vyslal. Zpravidla se více soustředíme na to, co v příštím okamžiku řekneme my, než na to, abychom naslouchali tomu, co nám ten druhý právě sděluje. Právě empatie v naslouchání obnáší také změnu. Někteří lidé se naučí dobře naslouchat, ale na to, co slyší, nedbají. Pokud vás partner žádá, abyste v něčem své chování změnil, vážně o jeho požadavku přemýšlejte a pokud to vypadá rozumně, pak podle toho jedněte.

Švýcarský psycholog Tournier řekl: „Není možné dostatečně zdůraznit, jakou máme nesmírnou potřebu, aby nám někdo skutečně naslouchal, bral nás vážně a chápal nás. Nikdo se v tomto světě nemůže svobodně rozvíjet a dojít plného života, když necítí, že mu alespoň jeden člověk rozumí. Když svému partnerovi nabídnete dar v podobě naslouchání, naplníte to, čím má manželství být“.

c) Pochopit a přijmout rozdíly mezi mužem a ženou

Ženy používají rozhovory v první řadě k tomu, aby vytvářely a upevňovaly spojení s druhými lidmi. Muži mají sklon používat slova k tomu, aby si razili cestu k úspěchu, sdělovali své znalosti a dovednosti a poskytovali informace. Ženy se svěřují s pocity, zatímco muži řeší problémy. Když si uvědomíte, že každý z vás mluví jiným způsobem a naznačíte, že váš rozhovor bude o pocitech, z nichž se chce manželka vypovídat, nebo o problémech, které chce muž řešit, projasní to situaci a dělá zákratky.

d) Když je třeba, omluvte se

Opravdovou omluvu lze slyšet teprve tehdy, až partneři pochopí princip zodpovědnosti. Každý musí převzít zodpovědnost za vlastní chování, uznat partnerův názor a čas od času si sám sobě přiznat něco, co se mu nelíbí. „Musel jsem překousnout svoji pýchu a něco nelichotivého si sám sobě přiznat. Jakmile jsem to udělal, začal jsem se měnit“

Nepoužívejte omluvu k tomu, abyste se jen vyhnuli problémům. „Omluvil jsem se a už mi to nemá co připomínat“.

Z knihy manželů Parrotových „Zachraňte své manželství“ vybral P. Ivo Prokop (knihla bude brzy k dispozici ve farní knihovničce)

„Tentokrát se mi to už nestane,“ pomyslel si. A tak Giovanni, když měl nějakou volnou chvíli, si v Bibli pilně četl; sice zdaleka všemu nerozuměl, jenom částečně evangeliím a Žalmům, z nichž se naučil, jak se má modlit. Jestliže je však někdo upřímný, Bůh mu pomůže. A tak netrvalo dlouho, a Giovanni pochopil, že je hříšník, avšak také, že ho Bůh miluje, a že vírou v Pána Ježíše může dosáhnout odpuštění hříchů. Když se na podzim vrátil domů a ke své rodině, vypravoval všude, kam přišel, radostnou zprávu o svém spasení.

Ve volném čase chodil s kufrem plným Bibli do okolních vesnic, aby šířil evangelium - to radostné poselství. Dostal se tak i do kraje, kde bydlel Antonio. Na jednom trhu si rozložil svůj stánek s Bibli. Stalo se, že kolem se potuloval také Antonio. Zastavil se a zvolal: „Podívejme se, Bible! Ale ty já nepotřebuji! Stačí, když si zajdu do Glaru, - tam mám jednu zazděnou. A chtěl bych vidět, zda ji třeba i ďas bude moci odtamtud dostat!“ Giovanni se vážně zahledl na toho mladého muže. Rázem se mu vše objasnilo a řekl: „Budte opatrný, mladý muži, a nechte toho posmívání. Co tomu řeknete, když vám právě tuhle Bibli ukážu?“ „Co mi budeš povídat!“ řekl Antonio, „hned bych ji poznal, protože jsem si ji označil. Ale jsem jist, že ani čert ji z té zdi nedostane!“ Giovanni onu Bibli vyňal a zeptal se: „Poznáváte tu značku, příteli?“ Když Antonio uviděl poškozenou Bibli, nebyl nejprve schopen slova. „Vidíte dobře? Jenže to neudělal ďábel, nýbrž Bůh. Udělal to proto, abyste mohl poznat, že je živý. Chce spasit i vás.“ Tu zase propukla stará nenávisť, kterou měl Antonio k Bohu. Jeho svědomí mluvilo, avšak zavolal na své kamarády: „Hoši, pojďte sem! Co tu má tenhle chlapík co pohledávat se svým nábožným biblickým krámem?!“ V několika vteřinách byl Giovanniho stánek rozbořen. On sám utřil notných ran a pachatelé rychle zmizeli mezi sbíhajícími se diváky.

Antonio byl o té doby stále zaujatější proti Bohu. Když zase jednoho dne v práci vypil mnoho alkoholu, spadl se sedmnáctimetrového lešení, byl těžce zraněn a dopraven do nemocnice. Giovanni se o tom dověděl. Poslal mu krásnou kytici a ihned ho v nemocnici navštívil. Jenže Antoniovo srdce bylo jako kámen, třebaže láska, kterou mu Giovanni projevoval, na něho velice působila. Giovanni ho navštěvoval každý den a postupně, nejprve z dlouhé chvíle, potom však z vlastního zájmu Antonio začal Bibli číst. Jednou četl ve 12. kapitole epistolý Židům: „Synu, nepohrdej kázní Páně.“ To vlastně mluvilo k jeho nehodě. Antonio četl dále a Boží slovo, které může jako kladivo rozrazit tvrdou skálu, začalo pracovat v jeho srdci. Byl přiveden k tomu, že poznal a uznal svou vinu a vyznal ji před Bohem. Ale naučil se též s plnou důvěrou věřit tomu dílu, které bylo dokonáno na kříži. Jeho duše se uzdravila, avšak kyčel zůstal chromý. Nemohl už dělat svou práci; našel si však lehčí zaměstnání a později byl šťastně ženat s dcerou Giovanniho. Jeho tchán byl zároveň jeho nejlepším přítelem.

Antonio už je v nebeské vlasti, avšak onu Bibli, kterou kdysi zazdil, považují jeho děti za nejkrásnější dědictví po něm.

Z knihy Dopis Tobě

Zprávy a oznámení

Poděkování

Po mnoha létech se opět konal v naší farnosti eucharistický průvod okolo kostela. Příprava této krásné slavnosti nebyla vůbec snadná, zabrala mnoho času, a tak děkuji všem, kdo jí věnovali svůj volný čas i své úsilí. Zvláště bych chtěl vyjádřit své díky panu Josefu Marešovi, který se synem Vladimírem a několika dalšími přáteli přichystal oltáře u kostela, manželům Hoyerovým za dodání čerstvých břízek, paní Liškové za věnečky a v neposlední řadě maminkám a jejich dětem, které sypaly kvítky. I všem ostatním Zaplať Pán Bůh.

Farní zájezd

V sobotu 11. června se koná farní zájezd na poutní místo Křemešník. Vzhledem k tomu, že návrat předpokládáme až ve večerních hodinách, nebude v tento den v Rožmitále sloužena mše sv. Intence připadající na toto datum bude odsloužena v kostele na Křemešníku.

Z historie 14. část - P. František Xav. Šolle

Po trojnásobné odbočce od farních dějin k osudům rodiny Jakuba Jana Ryby vracíme se zpět k vyprávění o duchovních pastýřích a událostech ve farnosti před 150 lety.

Faráře Františka Česaného, původem z Březnice, který byl 24 let duchovním správcem starorožmitálské farnosti, když tu ještě 14 let předtím kaplanoval, vystřídal v roce 1827 na zdejším faře P. František Xav. Šolle, původem z Kasejovic. Jako kaplan a později i katecheta zde působil ještě spolu s Františkem Seraf. Vávrou.

Již Ryba ve svém školním deníku několikrát zmínil všechny tyto tři duchovní jako dobrodince a podporovatele školy. Podporovali jeho snahy svými kázáními, v nichž napomínali rodiče k plnění povinností vůči škole, vyzývali je k dodržování školní docházky jejich dětí a mládež nabádali k mravnosti. P. Fr. Šolle bych katechetou rožmitálské školy, P. Fr. Vávra farním kaplanem a katechetou na filiální škole ve Věšíně a v Nepomuku. Vzhledem k tomu, že zápisy ve farní kronice jsou v tomto ohledu nedostačující, či jsou psány v latině či němčině (kurentem) a nebyly dosud rozluštěny, k čemuž je třeba především dostatek času, vraťme se tedy ještě jednou k Rybovým deníkům, z nichž můžeme dostatečně vysledovat ušlechtilé povahové rysy zdejších duchovních. Ve školní zprávě za letní běh r. 1812 Ryba v kapitole „Dobrodinci“ píše: „Vdp. starorožmitálský farář rozmnožuje svými milodary při veřejných zkouškách rožmitálskou školní knihovničku, založenou učitelem Jakubem Janem Rybou a jeho příspěvky činí dosud 22 zl. Chudobnější děti podaroval penězi i knihami a čeledínovi Františku Sadilkovi ze Starého Rožmitála, který se vyhýbal nedělním opakovacím hodinám pro nedostatek šatstva a obuvi, daroval duchovní pastýř boty, punčochy a jiné části oděvu. V těchto zlých časech drahoty navrhl farnímu učiteli, aby u něho jedl o všech nedělích a svátcích, což je tím záslužnější, poněvadž se musí učitel starat o svých sedm ještě nezaopatřených dětí. Právě tak láskyplně jedná P. František Šolle, který bez ohledu na své duchovní povinnosti nejen navštěvuje čtvrt hodiny vzdálenou farní školu, ale nelení a v pondělí a ve čtvrtek ráno od 6 do 8 hodin učí větší a schopnější děti vlastivědě, a aby jim dodal ještě větší chuti ku učení, daroval dvacet z nich písanky, které sám zhotovil, a všechny psací potřeby, což při vysoké ceně těchto věcí činí nemalou peněžní částku. Při žádné veřejné zkoušce neopomine obdarovat děti penězi, užitečnými knihami a svatými obrázky. Když byly žáku Františku Sýkorovi, uhlířovu synku, odcizeny zlomyslně jeho jediné boty a chlapec byl v největších nesnázích, daroval mu tento šlechetný dobrodinec své vlastní boty, aby hodný a pilný mladík nezameškal školu ani kostel. Jeho milodary, které činí do nynějška 4 zl., a některými knihami byla školní knihovna rozmnožena.“ Rok nato pak opět píše: „Vdp. farář při každé příležitosti napomíná rodiče, aby posílali děti do školy a aby do ní mládež pilně docházela. Katecheta následuje jeho příkladu. V krásném kázání 1. srpna varoval nezkušenou mládež před špatnou společností zkažených lidí. Vdp. farář F. Česaný obdaroval při veřejné zkoušce penězi Marii Tesařovou, která za celý rok nevynechala ani jednou vyučování a činí tak při každé zkoušce. P. Fr. Šolle plní neúnavně své katechetské povinnosti a mimo to vyučuje ve svém bytě bezplatně chovance a připravuje je do školy. V tomto letním běhu ukázal větším žákům, jak roubovat a očkovat plané stromy. Ošatil dva chudé, ale nejlepší žáky, Jakuba Sýkoru a Antonína Wodrlinga.“ Slova chvály pak Ryba opakuje ještě v roce 1814, půl roku před svou smrtí.

Z těchto několika ukázek zřetelně poznáváme předobrou povahu P. Františka Šolleho, jehož některé zápisy ve farní kronice ještě čeká důkladnější studium. Po 18 letech kaplanování stal se r. 1827 zdejším farářem. Kaplany mu byli: P. František Boš a P. Josef Vlasák. Na tohoto dobrého duchovního pastýře nám v Rožmitále dodnes zůstaly i dvě památky.

Díky jeho souhlasu visí od r. 1852 podnes uprostřed ochozu kůru městského kostela litinová deska s jedním z Rybových hesel: *Abys byl lepším, pozoruj denně tvé činy a zkoumej je.* Poslal ji rožmitálský rodák Antonín Báca, pracující v železárnách v Klabavě na Rokycansku s přáním, aby sem byla zasazena. Starosta města František Báca (starostou byl v letech 1848 - 1867) požádal o povolení faráře a dostal je tímto dopisem:

Slavná městská rado!

Poněvadž o J. Rybovi, učiteli v Rožmitále mnohočetné spisy od něho složené a pozůstalé, dále též všichni pamětníci - mezi které i níže psaný jakožto katecheta rožmitálský se spolupočítá - svědčí:

Že J. Ryba byl muž nevšedního umění, neúnavné horlivosti a neouhonných mravů, že zvláště o to se zasazoval, aby hluboký náboženský cit u každé příležitosti a všemi v jeho obor sahajícími prostředky budil a pěstoval, že oumysl jeho snah a usilování byl šlechetný a křesťanský, z těchto příčin dobře zasloužená jest úcta, v které až posavade jméno J. Ryby všeobecně se chová, a která i nepřirozenou smrtí jeho jen za následek choroby, vzniklé z neobyčejného namáhání a vysílení se pokládá. I nenalézá tedy duchovní správa nic, co by proti zbožné vděčnosti k mužovi o obec rožmitálskou velezasloužilému namítala. A poněvadž tabule, kterou původem toho slavná obec památce jeho věnovati chce, je vkusná: nápis - heslo to a pravidlo zvěčnělého - jest pravidlo chvalitebné a poněvadž J. Ryba o zvelebení kůru chrámu Páně trvajících zásluh sobě dobyl: tedy nebrání se, aby dle žádosti od 24. t.m. tato tabule v kostele sv. Jana na kůru na příležitostném místě postavena byla.

Na faře Staro-Rožmitálské dne 31. ledna 1852.

František Šolle, děkan a bisk. notář

Obsah dopisu, který napsal rok před svou smrtí, svědčí o upřímném uznání nesporných Rybových zásluh, a tak zatímco sebevrahovy ostatky stále odpočívaly na morovém hřbitově, v městském kostele již zásluhou rodiny Báčů a tehdejšího faráře visela deska s jedním jeho životním krédem.

Když František Šolle 25. července roku 1854 jako zdejší farář a zvolený kanovník staroboleslavský ve věku 74 let zemřel, byl pohřben ještě na původním hřbitově rozkládajícím se v těsném okolí farního kostela. Kde se však přesně jeho hrob nacházel, nevíme. Zachoval se nám pouze jeho litinový náhrobek, který je zároveň jediným náhrobkem dochovaným z původního hřbitova. Nestojí sice na původním místě, ale spolu se dvěma závěsnými deskami na hřbitovní zdi (patří na kostelní zeď proti faře) a oválnou deskou P. Simandla zasazenou přímo do zdi kostela je mlčenlivým svědkem dávno zaniklého původního farního hřbitova.

Ivana Hoyerová

Zazděná Bible

Asi před sto lety, když ještě nebyl svatogothardský tunel, museli všichni cestující z Itálie do Švýcarska a zpět cestovat pěšky přes Svatogothardský průsmyk, což bylo velice zdoluhavé. Často lidé cestovali ve skupinách. Tak byla také jedna skupina z okolí Lugana na cestě do nitra Švýcarska, protože tam si mohli vydělat více peněz. Mezi nimi byl jeden mladý muž, jménem Antonio, který se na cestě dal do hovoru se starší paní. Ta mu vyprávěla o Pánu Ježíši. Antonio však nechtěl o tom nic vědět. „Máme Pannu Marii, kněze a naši bohoslužbu. To nám stačí.“ Nato mu ona paní nabídlá jako dar krásnou, v kůži vázanou Bibli. Vzal si ji, avšak nečetl ji.

Dostal se na pracoviště v Glaru, kde pomáhal stavět veliký dům. Přitom byl plný vtipu i klení stejně jako jeho kamarádi. Při omítání jedné zdi uviděl otvor, který napřed musel být zazděn. Vzpomněl si pojednou na onu Bibli, kterou měl ve svém batohu a řekl svým druhům: „Hoši, víte, co mne napadlo? Mám tu jednu Bibli, a vstřím ji do téhle díry!“ Bible se tam jen stěží vešla a vazba se trochu poškodila. „Podívejte, teď před ní ještě trochu malty,“ řekl Antonio, „a chci vidět, jestli ji odtud vytáhne třeba sám čert!“ Za několik týdnů se Antonio zase vracel přes hory do své vlasti.

Roku 1861, 10. května, zuřil v Glaru veliký požár. Čtyři sta devadesát domů lehlo popelem. Z celého města zbyly zříceniny; avšak mělo být znovu vystavěno. Jeden polír ze severní Itálie, jménem Giovanni, měl za úkol prozkoumat jeden poměrně nový dům, jehož část se zřítla. Poklepával kladivem tu a tam na jedné ze zdí, které ještě stály, když tu pojednou odpadl kus malty. S překvapením si všimnul, že ve zdi je vtěsnána nějaká kniha. Ihned ji vyňal. Byla to Bible ... Jak jen se sem mohla dostat? Bylo mu to vše tolik divné, protože také on kdysi měl jednu, avšak přišel o ni.